

25 éves Szarvas Város Barátainak Köre

Alapító tag-portrék

Dr. Misur György

Negyedszázada, 1982. október 2-án a DÉLÉP üdülőben megtartott alakuló közgyűlésen 87 tag részvételével, kedvezőnek nem mondható politikai körülmények között alakult meg Szarvas Város Barátainak Köre. A Baráti Kör átvétele a rendszerváltás megvárakoztatásait is, 25 éve folyamatosan működik városunk érdekében. Jelszava változatlan: „Szarvasért”. A fiatal generációk számára a megalakulás ideje már történelem. Az idő könyörtelenül száguld, sok alapító tag már nincs közöttünk, de néhányan szerencsésen megéltük az évfordulót.

Felmerül a kérdés: kik voltak azok a lelkes és önzetlen lokálpatrióták, akik elsőként léptek be a Baráti Körbe? Valamennyi alapító tagot nem áll módunkban bemutatni, de néhányuk pályájának felvázolásával közelebb kerülünk a válaszhoz.

A teljes pályáját külügyi szolgálatban töltő dr. Misur György ny. nagykövet az első között csatlakozott a megalakuló Baráti Kör tagjai közé. Szavai nyomán nemcsak egy érdekes életpálya tárulkozik fel előttünk, hanem izgalmas életútjából megismerhetjük a kor, a XX. század második felének gyakran változó politikai (elsősorban természetesen a külpolitikai) viszonyait, olykor bepillanthatunk a kulisszák mögé is.

A szarvasi évek

Tösgyökeres szarvasi vagyok. Őseim Szarvas újratelepítésének második hullámában, az 1700-as évek közepén kerültek ide a felvidéki Árva megyéből. Az első szarvasi Misur bórna drág-szabó volt. Családom tipikus szarvasi család, vannak benne tótok, magyarok vegyesen.

Édesapám molnárségéd volt, dolgozott a szarvasi Szövetkezeti Malomban is, de ez a munka szezonális jellegű volt, az egész országot bejárta. Aktivistája volt a Szociáldemokrata Pártnak, s ezért a munkaadók megbízhatatlannak tekintették. Születésem idején (1933. március 22.) szüleim nem voltak olyan anyagi helyzetben, hogy összeházasodjanak, ezért édesanyám testvérének férje *Kohut János*, jó nevű cipész családjában nevelkedtem leánykakkal, *Csöppivel* együtt, aki később táncdalénekes pályát futott be. Szüleim tízéves koromban házasodtak össze, ekkor kerültem a „saját” családomba. Édesapám a „fordulat éve” után fehérből feketére váltott, a Békés Megyei Kéményseprő Vállalat vezetője lett, ahol azután húsz évet töltött el.

Szarvason jártam óvodába, és az Állami Elemi Népiskolába. Már az óvodából magammal hoztam egy barátságot *Tisljar Pállal*, ami a mai napig tart. Vele együtt érettségiztem a Vajda Péter Gimnáziumban. Tisljar műszaki ember lett, egyik tagja a Tungsram vezérigazgatóságának. *Nemes Feri, Bagi Robi* – mindketten szentandrásiai – szintén szarvasi gimnáziumi eredetű barátaim. És a lányok! *Bankó Zsuzsa, Komlovszky Aliz* és mások!

A szarvasi gimnázium jó útravalót adott a végzősöknek. Két dolog jellemezte az oktatást: az egyik az evangélikus szellemiségű befogadó szemlélet, valamint a minőségre való törekvés. *Gasztonyi József* francia tanárom figyelt fel jó nyelvérzékekre, külön feladatokat adott. Az érettségi idején, az 1950/51-es tanévben el kellett döntenem, hogyan tovább. Mindig érdekklódtam a közélet iránt, szervező titkára voltam a DISZ-nek (Dolgozók Ifjúsági Szövetsége), érdekelt a politika. Nemes Feri barátommal írtunk egy levelet a DISZ Országos Bizottságának, hogy olyan egyetemen szeretnénk továbbtanulni, ahol hivatásos politikusi képzettséget adnak. Hamarosan megjött a válasz, ilyen felsőfokú tanintézet egy van, a Külügyi Akadémia, levelünket oda tették át. Egyszer csak jött az értesítés: menjünk fel Pestre.

A Külügyi Akadémián

A Külügyminisztériumban a személyzetis főnök – egy IV. kerületi volt munkás – hallgatott meg minket. Láttá rajtunk, hogy egyszerű emberek gyermekei vagyunk, nem is volt sok kérdése, mindkettőnket felvettek.

1951 szeptemberében jelentkeztünk az Akadémián. Fantasztikus képzést kaptunk, a Külügyminisztérium új állományát szándékoztak felépíteni belőlünk. Voltak közöttünk, akik egyenesen a gyárakból érkeztek, volt a szakérettségis csoport, és voltunk mi, érettségizettek. Megkaptam az ország legjobb francia tanárát, a török nyelvet is felvettem, szívtuk magunkba az ismereteket. Érdekes módon nem volt a Szovjetunióból származó tanárunk, bár az igazgatónk *Sík Endre*, külügyminiszter helyettes, aki később külügyminiszter lett, élt a Szovjetunióban is, s szerencsésen megúsza tisztogatásokat. Racionális szemléletre nevelt minket, híres mondása volt: „*Azt tudjuk, hogy mi lesz a kommunizmusban, de azt nem, hogy addig mi lesz.*” Szerdánként bevonultunk katonának, híradósok lettünk, megtanultam morézni, híradós alhadnagyi rangot értem el.

Erőltetett tempóban haladtunk, két év alatt legalább négyévi anyagot tanultunk meg. Szükség volt az új szakemberekre, alig várták, hogy végezzünk.

Külügyi szolgálatban

1953-ban – húsz évesen – kezdtem meg pályámat a Külügyminisztériumban, meg volt már a felsőfokú francia és a középfokú török nyelvvizsgám, itthonról meg hoztam magammal a szlovákot. Úgy gondolták, könnyen megtanulom a lengyelt, így kerültem Varsóba attasénak. Hazánk legfiatalabb diplomatája voltam. Három hónap alatt megtanultam lengyelül, fél év múlva már én tolmácsoltam a nagykövetnek. Három évet töltöttem Varsóban, közben lettem a felsőfokú lengyel nyelvvizsgát is.

Francia nyelvtudásom folytán kísérgettem a nagykövetet, hozzám kapcsolták a nyugatról érkező telefonokat. Ez a korszak jelentette a felnőttest, s egyben a diplomátává válásom kezdetét. Mindent figyeltem, a helyiségek berendezését, a beszéd stílusát, az étellel, itallal kínálás módját, stb.

E kor Lengyelországa jelentősen eltért a hazai viszonyoktól. Itt találkoztam először a többpártrendszerrel. Mint győztes államnak kiterjedt nyugati kapcsolata is voltak. 1956-ban Lengyelország nagy szerepet játszott a forradalom külső támogatásában. Szerveztük a támogató küldöttségek fogadását, melyek élelmiszer, vért, gyógyszereket, önkénteseket és fegyvert ajánlottak. Megbízatásom október 31-én járt le, de a forradalom miatt maradtam, s csak decemberben tértem haza.

Itthon nagy volt a káosz, belső harcok dúltak. Mivel nem léptem be a pártba, hét évig nem küldtek külföldre, tartalékba tettek. Ezt az időt arra használtam fel, hogy elvégeztem a jogot. 1961-ben kaptam meg a jogi diplomámat, s kérésre a nemzetközi jogi osztályra kerültem, ahol két évet töltöttem.

Már korábban is felismertem, egypártrendszerben párton kívül maradván nem lehet sokat tenni. 1962-ben beléptem, s a következő évben már „rehabilitáltak” is, öt évre Párizsba kerültem. Izgalmas időszak volt, ekkoriban született meg a Közös Piac, elsősorban gazdaságpolitikai elemzéseket végeztem.

1968-ban kerültem haza, a dél-európai főosztály helyettes vezetője lettem, francia referensként. Ez a munkám 1971-ig tartott, ekkor kerestek egy tapasztalt diplomatát Rómába.

A megbízólevél átadása Málta elnök-asszonyának (1987)